

"Ngäi đi träc có cái läi cäa ngäi đi träc. Kä đän sau có cái läi, cái häi cäa kä đi sau. Tät cä đäu giäng nhä con dao hai läi. Đäng nào, nhäng kä xa läa tä quäc chäng khác gì chỉ cä lá läa cänh, läo đäo chäo bay. Chäo bay trong không gian mät mù vô đänh."

Chäng có chuyän gì xäy ra, näu không có cú phone tä xuyên bang gäi đän. Hôm äy, tôi đang ngäi làm viäc täi văn phòng đäa äc do tôi điäu hành. Cú phone phát ra tä âm điäu cäa mät ngäi phä nä, bà nhä tôi tìm kiäm mua mät căn nhà ä vùng lân cän Atlanta.

Đä là giäng nói cäa mät phä nä, nghe qua âm häng, chäng hiäu sao tôi cäm thäy gän gũi cách kä lä. Tôi giäi läi sä trong cái cell phone cäa mình.

Vä tôi mät tä khi chúng tôi đäi chä, chuän bä ngày sang Mä. Năm 1992, theo điän H.O tôi cùng ba đäa con đät chân lên đät Mä. Sau thäi gian ngän, cä ba đäa đäu läp gia đänh và đi làm ăn ä ba tiäu bang khác nhau. ä läi Georgia mät mình, ngày ngày nhä công viäc tôi quên sä đän đäc cäa mình. Nhäng, mäi khi chỉäu xuäng, trä läi ngôi nhà đäi chân mät ngän đäi nhä, vào ra, ăn uäng mät mình, tôi cäm thäy mình rät cô đän. Sä cô đän nghiän nát lòng tôi.

Tôi thäm bóng dáng mät ngäi phä nä bên cänh.

Tu&#i ngoài năm l&#m, nh&#ng tôi r&#t kh&#e m&#nh và là m&#t trong s&# ít ng&#i may m&#n trong vi&#c m&#u sinh. Tôi không ph&#i s&#m đi chi&#u v&#, ngày tám ti&#ng làm vi&#c cho h&#ng. Tôi b&#c vào ngành đ&#a &#c sau khi đ&#n M&# ch&#a tròn ba năm.

Qua đôi l&#n chuy&#n v&#n, t&# vi&#c mua nhà c&#a đ&#n thăm h&#i cu&#c đ&#i riêng t&#, tôi bi&#t Lan Anh đ&#n M&# khi ch&#a tròn h&#m l&#m. Tr&#c kia Lan Anh là giáo s&# &# tr&#ng công l&#p Long An. Sau ngày đ&#t n&#c v&#a ch&#m đ&#t c&#n kh&#i l&#a, ch&#ng n&#ng m&#t tích, Lan Anh b&#ng&#ng đ&#y. Th&#i &#y cu&#c s&#ng chung c&#a t&#t c&# m&#i ng&#i trên đ&#t n&#c sau chi&#n tranh, còn g&#p nhi&#u khó khăn. Hai năm sau, Lan Anh đ&#n ba con v&#t biên.

Trên x&#ng&#i, g&#n ba m&#i năm g&#a b&#a, Lan Anh th&#t s&# quên mình, cam ch&#u ch&#n v&#i tu&#i xuân trong trách nhi&#m làm m&# c&#a nh&#ng đ&#a con không may s&#m thi&#u v&#ng hình &#nh ng&#i cha.

H&#n nay nh&#ng đ&#a tr&# năm nào bây gi&# đã thành đ&#t và đã tr&# thành nh&#ng con ng&#i th&#t s&# h&#u ích cho xã h&#i. Và, t&# lâu chúng khuy&#n m&# nên tìm ng&#i đàn ông đ&# làm b&#n, s&#m hôm ra vào có nhau, đúng vào lúc đó Lan Anh ch&#t nghĩ đ&#n n&#i riêng t&# c&#a mình và cũng đúng vào lúc cú phone đ&#nh m&#nh xui tôi g&#p n&#ng.

Trong th&#i gian r&#nh r&#i hai chi&#c cell phone c&#a chúng tôi ho&#t đ&#ng không bi&#t m&#t. M&#c dù ch&#a m&#t l&#n g&#p g&#, song càng ngày chúng tôi càng th&#y c&#m m&#n nhau, th&#m nghe và ghi&#n gi&#ng nói c&#a nhau. Tình yêu xu&#t hi&#n trong hai mái đ&#u tiêu nhi&#u h&#n mu&#i, trên thân xác hai con ng&#i có hai trái tim r&#c l&#a c&#a th&#i thanh xuân.

M&#t hôm, qua phone, sau khi thăm h&#i s&#c kh&#e nhau, t&# đ&#u bên kia, Lan Anh đ&#ng nh&# có chút do đ&# tr&#c khi h&#i tôi:

- Anh có th&# qua bên em ch&#i đ&#c không?

Nghe gi&#ng Lan Anh, tôi c&#m nh&#n đ&#c tình yêu đang b&#c cháy trong lòng n&#ng. M&#t chút đ&#n

NGƯỜI LẠ CUỐI ĐÓI

Tác Giả: THÁI QU&C M&U

Thứ Ba, 04 Tháng 10 Năm 2011 05:51

đo, vì người không người trông coi vẫn phòng. Mặt khác, quan trọng hơn, dù sao tôi cũng cần biết mặt mũi của người đi gặp của mình trước khi gặp nhau. Còn Lan Anh, nàng đã biết tôi qua tầm nhìn qua ngáo trên báo chí. Nghĩ vậy, tôi báo nàng:

- Anh sẽ cần gặp người thu xếp công việc rồi qua thăm em.

Nói xong, tôi nhìn người mặt lúc, rồi tiếp:

- Lan Anh nè, đôi khi gặp nhau không phải là báo, em có thể gọi cho anh mặt tầm nhìn?

Tôi đứng bên kia, Lan Anh cần cần:

- Em xí lôm, sẽ thấy như rồi anh không qua!

Tôi cũng cần:

- Giờ người nói, tôi cần cần của em chúng hiểu sao anh cần thấy rồi gọi gửi, làm như chúng mình có duyên thì muôn kiếp trước, dù em thế nào anh cũng vẫn yêu em

Lan Anh vẫn cần:

- Anh nói chắc! Đừng để em thất vọng nha anh!

Người mặt chút, nàng tiếp, giờ người đi u như hai đôi tám:

- Nhìn anh phôi hũa vôi em là sau khi xem ảnh xong anh trỏ lỏi cho em ghen hũa! Anh hũa ng đũa c giũa đũa...ó...!

Tôi nhiên tôi phôi hũa:

- ùm! Anh sũa trỏ lỏi ngay trong ngày anh đũa n vôi em. Chũa u hũa nè cũa bé cũa a anh?

Vũa n tiũa ng cũa i trên đũa u dây bên kia, âm đũa u cũa a thũa i non trũa :

- Anh hũa a chũa c ghen! Anh hũa a thì phôi giũa lỏi đó!

Tôi nói đũa i, giũa ng nhũa bũa t cũa n mà lòng thì ngũa c lũa i:

- Chũa i! Không trỏ lỏi em, anh giũa làm gì? Chũa ng lũa đũa đũa đũa ép vào ngũa c ngũa !

Nghe tôi nói, Lan Anh biũa t tôi nói đũa i, nũa ng cũa i nhũa nũa c nũa .

- Mai em giũa i hình cho anh nhé!

Trong nhũa ng ngày kũa tiũa p, chúng tôi vũa n giũa i nhau, nhũa ng bây giũa lòng tôi nôn nao lũa kũa , tôi mong cũa c đũa c xem hình ảnh nhũa ngũa i mình đã thũa ng đã nhũa . Tuy rũa ng, tôi vũa n đũa n nhũa Lan Anh chũa c chũa n là mũa t phũa nũa đũa p, tuyũa t đũa p nũa a khác. Bũa i tôi cũa c vũa vào nhũa u yũa u tũa , âm đũa u, ngôn ngữ quá khũa , nghũa nghiũa p. Và, quũa thũa t nhũa vũa y. Mũa t chiũa u mũa y ngày sau đó, tôi mũa hũa p thũa và nhũa n đũa c thũa nũa ng. Nũa ng giũa i đũa n tôi chũa ng phũa i mũa t mà là hai tũa mũa nhũa . Mũa i tũa mũa nhũa có hình chũa p cũa a hai ngũa i đũa bà vũa i ba hình thũa khác nhau. Tôi thũa c mũa c chũa ng biũa t ngũa i nào trong ảnh đã giũa i xao xũa y trong lòng tôi, tũa tũa ng, mũa mũa ng, nhũa nhưng... Vào phòng, tôi bũa m sũa phone nũa ng. Vũa n tiũa ng cũa i quen thuũa c:

- Hình ngäi län tuäi đó anh. “Nhä kia” là bän cäa em.

Tôi nghiêm giäng:

- Khä thiät! em làm än đäng đäa näa mà. Nói thät đi em!

- Thät mà! Bä thäy em già räi anh “ngán” phäi hôn?

Tôi đäi chiäu läi hai täm hình đang bày trên bàn làm viäc. Tôi hiäu ra:

- Anh biät räi. Em trä, đäp quá!

- Không trä đâu anh, em đã năm hai räi! Chäng nào anh qua em?

Không chút do dä, tôi đáp ngay:

- Cuäi tuän näy. Träc khi đi, anh gäi em.

Nàng tha thiät:

- Nhä nhe anh! Đäng đä em trông.

***

Sáng chiều nhất, tôi d&#y th&#t s&#m, tr&#c khi đi y ph&#c, tôi xu&#ng t&#ng d&#i nhà, m&# hé c&# a gragare, n&# máy xe chu&#n b&# chuy&#n đi nhi&#u gi&#. Tr&# l&#i t&#ng trên, tôi ch&#n b&# vest s&#m màu, ng&#m nghĩa tr&#c g&#ng, Ra xe, tôi tr&#c ch&# h&#ng B&#c.

Trên đ&#n đ&#ng dài b&#n ti&#ng, v&#i t&#c đ&# b&#y, tám ch&#c miles m&#t gi&#. Tôi đ&#n n&#i c&#n đ&#n. Sau m&#t h&#i quanh co tìm ki&#m, cu&#i cùng tôi tìm ra đi&#m h&#n. Đó là m&#t cái Mall r&#t l&#n. Nhìn quanh, tôi ch&#ng th&#y bóng dáng ng&#i Á Đông nào, dù là Trung, Hàn Qu&#c hay Miên, Lào...

Lan Anh ch&#a đ&#n, tôi h&#i bu&#n, vì theo &#c h&#n nàng s&# đ&#n đi&#m h&#n ch&# tôi. Tôi l&#y phone g&#i nàng. H&#i chuông đ&#u reo ch&#a đ&#t, t&# đ&#u dây bên kia, v&#n gi&#ng nói thân quen:

- Anh đ&#n r&#i h&# anh? Xin l&#i ch&# em chút nha anh! Em đang trên đ&#ng t&#i. Em không ng&# anh đ&#n s&#m quá!

Sau khi cho nàng bi&#t đi&#m đ&#ng. Tôi nh&# m&# c&# trong b&#ng, lòng c&#m th&#y nôn nao!

Tình yêu đúng là s&# đi&#u k&# nh&#t tr&#n gian. Bi&#t m&# đ&#u nh&# th&# nào đây, bi&#t nói gì đây. Tôi h&#i h&#p nghĩ.

M&#t ý nghĩ ch&#t hi&#n nhanh trong đ&#u, tôi l&#n vào bên trong m&#t gian hàng bên c&#nh đi&#m đ&#ng, nhìn ra ch&# đ&#i. Ch&#a đ&#y năm phút sau, tôi th&#y ng&#i ph&# n&# tr&# đ&#p, làn da tr&#ng ng&#n, m&#c đ&#m toàn đen, đi t&#i đi lui, có v&# tìm ki&#m. Sau khi tin ch&#c đó là ng&#i mình đang mong đ&#i, tôi c&#t ti&#ng g&#i to:

- Lan Anh!

Ngäi phä nä quay läi nhìn täi, thoáng chä cä tä chä y täi ôm chä mä y täi. Täi cũng ôm näng, kä mäi vào tai, nhä giäng:

- Em trä , đäp quäa! Phäi chi em giäa giä nä thêm chút näa..

Näng nhìn täi cäi, khoe hàm răng hät bäp:

- Giäa hay trä gì em cũng là cäa anh. Em không ngä tình yêu đän väi em và mình đä cäp nhau trong mät träng häp lý thú nhä väy.

Täi vän giä thái đä ích kä cäa mình.

- Phäi chi em giäa hän tí näa hay biät mäy. Em trä quäa, anh ngäi...

Vòng tay Lan Anh räi khäi cä täi:

- Chúng mình cä mä thông nhau mäi đän väi nhau, giäa hay trä chäng phäi là đäu quan träng. Hiän giä anh chä nên biät, em hät lòng thäng yêu anh là đä räi. Vä läi, anh chä hän em có bän tuäi thôi, nào phäi mäi mäy hai mäi gì là lo läng läi thôi.

Täi bäi ngäi:

- Cách nhau bän tuäi chä là chuyän bình thäng, nhäng em đän Mä säm, thä xác em täi trä hän tuäi đäi. Còn anh, anh chäu trên mäi năm cäi täo, sä vät vä đä đäy thân xác anh đi trä cä tuäi đäi.

Lan Anh ôm chầm lấy tôi, nàng xiết mạnh, đánh chết cái hôn nũng nịu lên má tôi:

- Chuyền cũ rồi anh, hãy để nó rơi vào quên lãng, nghĩ rồi làm gì... anh! Mình thò tay nhau, để nắm lấy nhau vì tình yêu chớ đâu phải vì tuồng tác hay thân xác trẻ già.

Nói xong, nàng nắm tay tôi kéo ra xe. Vội vã đi Lan Anh vội vã nói:

- Mình đi chơi nha anh! Em đưa anh đi dạo vài buổi sáng ở đây, sau đó mình đi ăn trưa rồi về nhà nghỉ ngơi. Tôi đi dạo phố, anh chớ quên hôn?

Nói xong, nàng nhìn tôi cười, giọng hóm hỉnh như thuở đôi mươi:

- Nhìn ng... Em giao trách nhiệm, về nhà anh không được c... làm gì khác ghen hôn!

Tôi lặng thinh, quay sang nhìn nàng âu yếm, lòng ngập niềm vui.

Chúng tôi lên xe, vòng lái trong tay nàng, Lan Anh nheo mắt tình tứ:

- Mình đi đâu giờ anh?

Tôi bắt cười:

- Trôi, người người nỡ thôi cô ơi! Đi đâu? Anh biết đi đâu! Em là chủ nhà mà...

Lan Anh cười ra tiếng:

- Em quên, có lẽ nó vui mừng làm đầu óc em chóng còn biết nghĩ gì khác, ngoài anh!

Tôi cũng cười:

- Chuyền đó em đừng giành hết phần của anh.

Lan Anh khẽ bặm môi hết chỉ cảm thấy xinh đẹp với tôi:

- Phải hôn đó...ó!

Xong, nàng lại tiếp:

- Em đưa anh đi xem đài nọ y nha! Đó thiên nhiên tuyệt vời lắm! Đón đó mình đi dạo chơi tâm tình thoải mái.

Nhà tiếp sau, xuống xe, chúng tôi lại ôm nhau dưới ánh nắng vàng man mác hiếm hoi của những ngày cuối Đông.

Nàng nói:

- Ông bang nọ, ít người biết mình lắm. Đi chơi đôi ba lần thôi thôi gặp một vài người là mừng lắm đó anh. Cũng hãy cho mình nói tiếng mình. Tuy vậy, những em chóng quên vì em rất sợ chung sống với người mình. Em qua Mỹ lâu, học tập được văn hóa Mỹ, không quen hiểu chuyện.

Tôi cảm thấy bàng hoàng, “lòng tôi ái dân tộc” bị xúc phạm, nhưng tôi không thể chấp nhận đi u Lan Anh nói chuyện đúng. Mọi dân tộc đều có cái hay cái dở của nó. Đi u đáng buồn, dân tộc tôi cũng có kinh nghiệm lý học, nên trên xáng, vá cách sống có nhiều cái dở hơn cái hay. Chuyện học thích đa số (lám chuyên hay nhiều chuyên), hay ganh ghét, đá ká, thi u đoàn kết và nhát là mái người đi u tôi coi mình là mát ông vua...

Có lẽ đoán được phần nào ý nghĩ trong tôi, Lan Anh nói:

- Anh cho em xin lỗi. Em chấp nhận là người vong bản, không phải em nói xấu đi u ng bào mình, nhưng đáng tiếc...

Tôi gật gật bình thán:

- Không đâu em! Chấp nhận bao giờ anh có ý nghĩ xấu về em. Anh hiểu buồn, quá thất, cách sống của đi u ng bào mình á xáng, i không may mắn đáp, không được như người Trung Quốc, Đái Hàn... họ có bề dày lịch sử. Nhưng cuộc sống, dù thế nào rồi đây cũng khác gì chúng ta, nhưng không có quá khứ quê hương hán hoi song, tất cả đang tiến hành trên mặt con đường sáng sáng bên mình trở thành thế dân thi u sá trên xáng. Đá rồi qua vài thế hệ không còn biết gốc nguồn, chỉ rồi đâu...

Chúng tôi đi nhau, tay xách tay bắt trên đường cỏ xanh rán, tay nắm tay nhau. Quanh chúng tôi, nhiều cặp nhân tình, nhiều đôi vợ chồng người bản xứ đi mà thành phần, lạ tuái cũng quen quát như chúng tôi, chấp nhận ai đừng dòm ngó đến ai. Thoáng, mặt vài cặp khi ngang qua chúng tôi, họ khẽ gật đầu vái tiếng “Hi!” tháng lá.

Sáp qua Đông, mà có được một ngày áp áp dái ánh nắng hanh vàng như hôm áy thế là quý hiếm. Mọi người thi nhau thá háng cái đác ân mà thiên nhiên đang trao tặng.

Nàng nói trong niềm vui:

- Träi hôm nay đäp quá! Có lẽ näi đän đäc cäa hai đäa mình đã làm cho thiên nhiên cäm đäng.

Tôi hôn lên tóc nàng, thäng thäc mùi thäm da thät cäa giäi tính mà tôi häng äc mong, khao khát. Tiäp läi nàng, tôi nói:

- Täo hóa ban cho con ngäi nhäng điäu kä điäu mà cho đän ngày nay khoa häc chäa hä chäng mình đäc. Em nói đúng! Tình yêu cäa mình làm thiên nhiên cäm đäng nên ban cho mät ngày täi đäp äm áp. Chúng ta cảm än cái äm cäa bäu träi đã làm cho lòng chúng ta thêm näng äm.

Vòng tay nàng räi khäi ngäi tôi, chúng tôi tiäp täc nhäng bäc đi chäm chäm. Lan Anh tâm sä:

- Khi sang đây, em mäi gän häm läm tuäi, thoáng đó đã gän ba mäi năm räi! Thä mà em chäu cô quänh trong suät gän ba mäi năm đó, cũng chä vì lòng thäng con, muän trän vän cho con. Bây giä, nhiäu đêm näm mät mình, nghĩ läi em thäy häi tiäc cuäc đäi đã qua. Em đã bä phí cä thäi xuân säc cäa mình.

Tôi nhìn nàng âu yäm, giäng tinh nghäch:

- Còn bây giä ?

Lan Anh bóp chät tay tôi. Nàng cäi, nä cäi thät trän vän:

- Bây giä em đã có anh. Näi cô quänh năm nào đã lui vào quá khứ.

Tôi đäng läi, ghì nàng vào lòng. Kê miäng sát vành tai, tôi cäi häi nhä:

- Có phải em...

Lan Anh đứng m&#t, vùng kh&#i tay tôi v&#a ch&#y v&#a nói:

- Cái anh n&#y, h&#i k&# quá h&#!

Nhìn dáng đi&# u Lan Anh, tôi hi&# u nàng đang nghĩ gì. Tôi ch&#y theo nàng - Chúng tôi ng&#i trên sân c&#.

Lan Anh n&#m lên đùi tôi, nàng bá c&# kéo tôi xu&#ng, ghé vào tai tôi th&# th&#:

- C&#n cũng c&#n. Nh&#ng ch&#n đ&# c ng&# i hòa h&#p đ&# trao thân thì không phải d&# dàng đâu anh. Vì th&#, đêm đêm em v&#n m&#t mình.

Tôi h&#i đùa:

- H&#ng biết tui có phải là ng&# i đã đ&# c “ai đó” ch&#n l&#a hông n&#a? Nói thật đi nè!

Nàng nhìn tôi, ánh m&#t long lanh:

- Anh h&#i k&# th&#y m&#! Em đ&#n v&#i anh nh&# v&#y mà anh h&#ng biết sao? Đ&#ng gì n&#a b&#n &#i!

Tôi đáp l&#i l&#i nàng b&#ng cái xi&#t nh&# c&#m tay. Lan Anh nh&# gi&#ng:

- Em xuất thân là một nhà giáo. Gia đình em có truyền thống với nghề gỗ đũa tre. Cho nên, dù sống ở bất cứ nơi nào em cũng giữ gìn tinh thần và phẩm chất của người phò tá Việt Nam. Em không thể có cách sống buông trôi như một sống đời...

- Nhưng... Tôi muốn nói những lời thôi.

Lan Anh tiếp:

- Chẳng hiểu sao! Có lẽ chuyện chúng mình là do duyên số, khi nói chuyện với anh trong phone, em cảm nhận được anh rất gần gũi em, dường như chúng ta quen nhau từ thuở nào rồi bây giờ gặp lại. Em nói thật nha, không được buồn em đó! Nhìn anh, em thấy anh già hơn số tuổi, mà anh cũng không có nét ga-lăng của kẻ hào hoa. Nhưng qua giọng nói em thấy được lòng chân thật của anh. Em cảm nhận chân thật đó. Em đến với anh bằng tình yêu nồng nàn và sự chân thật của lòng em. Chúng mình là bạn rồi, cảm nhận nói lên sự thật của lòng mình, đừng ngại làm gì phải hôn anh! Còn anh, anh đừng với em như thế nào.

Tôi mãi suy nghĩ về những lời nói của Lan Anh, đến khi nàng gọi:

- Trời ơi em đi! Anh đang nghĩ gì vậy?

Tôi giật mình, trở về thực tại:

- Anh rất mừng, một niềm vui mừng không thể diễn tả được. Anh không ngờ mình yêu và được yêu từ người phò tá của vua trở về với duyên dáng chân thành như em.

Lan Anh nhìn tôi:

- C&#m &#n anh!

Lan Anh ng&#i d&#y, chúng tôi ôm nhau. Nhìn tôi, gi&#ng nàng tha th&#t:

- Nhìn anh, th&#y anh d&# th&#ng quá!

R&#i nàng xi&#t ch&#t tôi h&#n, ti&#p:

- Khi ch&#a g&#p anh, em th&#m lo, vì nghe gi&#ng anh nói trong phone r&#t n&#ng &#m, d&# th&#ng, nh&#ng ch&#ng bi&#t khi g&#p nhau, anh s&# là ng&#i nh&# th&# nào. Không ng&# ... Thú th&#t, gi&# đây em c&#m th&#y mình có nhi&#u h&#nh phúc.

Chúng tôi đ&#ng lên, d&#o ch&#i quanh đ&#n đài, nó ch&#ng khác gì m&#t cung đ&#n, mà s&# ki&#n trúc đ&#c s&#p x&#p toàn b&#ng đá xanh. Chúng tôi tìm ch&# ch&#p hình k&# ni&#m, luân phiên đi, đ&#ng, ng&#i, d&#ng l&#i ôm nhau hôn hít. Ít lâu sau, Lan Anh bóp nh&# tay tôi, nàng nói:

- Mình đi ăn r&#i v&# nhà nha anh!

Tôi g&#t đ&#u, chúng tôi tr&# l&#i xe, vòng tay qua l&#ng nhau, tung tăng nh&#ng b&#c chân nh&# đôi tình nhân tr&#. Tình yêu đã làm cho chúng tôi vui t&#i ph&#n kh&#i. Tôi c&#m th&#y mình nh&# tr&# l&#i th&#i ba m&#i. M&#u nhi&#m tình yêu là th&#, linh nghi&#m h&#n c&# b&#t c&# lo&#i đan d&#c nào đang hi&#n h&#u trên tr&#n gian.

Ăn xong, Lan Anh đ&#a tôi v&# nhà. Nhà b&#n phòng v&#ng v&#, ch&# có nàng v&#i tôi. Tôi ng&#c nhiên:

- Em &# ch&# m&#t mình?

Nàng cười, đưa:

- Bây giờ có thêm “ông K”. Họ thật quỳ nhều rồi!

Lời thì:

- Khi hai con chacha lập gia đình, chúng ta đây với em, mẹ y mẹ con sẽ môm hóm hóm. Bây giờ thì nó lập gia đình, có con cái rồi, chúng ta em mất mình. Lan Anh nói như vậy.

Tôi đi lời nàng:

- Chúng ta mẹ nó lời cho anh. Đúng không nè!

Nàng cười, giọng hóm hóm:

- Nghe “ông K” đang thay nhà vắng với rồi toan... mẹ u đi làm bậy. Họ đang đi đâu nha!

Tôi kéo nàng sát vào lòng, ôm chặt. Nói như vào tai:

- ...

Lan Anh ngoe ngoáy mái tóc. Ngón tay trở chacha nàng đi m đi m đi u mũi tôi:

- Anh phải đi đi đó nha!

Chúng tôi vào phòng nàg. Cái gi&#&# King size đ&#t gi&# a Master room r&#ng r&#i. G&#n đ&#o, chi&#c gi&#ng bán nguy&#t r&#t to đ&#t trên cái t&# ph&#n son. Trên vách phía chân gi&#ng gi&#n cái TV khá l&#n,...

Tôi ng&#m ngủi khi nh&#n ra cu&#c s&#ng c&#a ng&#i đàn bà cô l&#, đ&#n đ&#c, qu&#nh qu&# vô cùng.

Tôi đ&#nh ng&#i lên chi&#c gh&# trang đ&#m c&#a nàg. Lan Anh v&#i b&#o:

- Anh n&#m xu&#ng ngh&#ng&#i cho kh&#e.

Th&#y tôi do đ&#, nàg đ&#y tôi đ&#n bên gi&#ng, gi&#ng d&#u d&#ng:

- “Ông K&#” n&#m xu&#ng đi! Anh ng&#i gì...

Nh&# con tr&#u non, tôi ngoan ngo&#n làm theo ý nàg. Lan Anh nhìn tôi âu y&#m:

- Anh hãy ng&#m t&#t í đi cho b&#t m&#t.

R&#i nàg nhìn tôi nheo m&#t, c&#&#i:

- Nh&#m m&#t l&#i, không đ&#c hé ra, em thay đ&#.

Tôi ng&#i d&#y, gi&# b&#:

- Đường anh ra ngoài.

Lan Anh nhìn tôi mỉm cười:

- Nhắm mắt là đường cớ gì!

Tôi nhìn ngẩng lên, nói:

- Đường anh mở khóa kéo cho em.

Rất tự nhiên, Lan Anh xoay lưng về tôi. Tôi kéo khóa kéo tủ sau cửa ngang vai nàng mỉm cười theo nhìn xuống lưng. Chỉ u khóa kéo kéo tủ ở đâu phải làn da trắng nõn nà trên bề mặt lưng của nàng tủ ở đó. Lòng tôi nhìn lên, hai tay rung rung theo nhịp đập con tim. Vừa chột gợn ba mươi năm, chột a mắt tôi ở bên cửa sổ nhìn phố phường trong tròng kính phản chiếu. Tôi cảm thấy lòng mình hừng hực, háo hức, từng hột từng bào trong tôi chực chờ bùng nổ. Nhưng đâu đây thềm kính trong tôi có gì, căng thẳng liên hồi. Tôi thấy hừng hực như ngẩng nhìn phố phường. Tôi cảm giác bình tĩnh. Mắt sáng bình tĩnh như chực chờ nổ tung trong lòng ngực. Trong khi Lan Anh khom xuống mở cửa vào ngẩng nhìn chiếc quần quần vào bên trong chiếc đầm dài rồi tuột khỏi mình nàng chiếc áo y. Bụng giơ, phần dưới của thềm nàng dường như kín bịt chiếc quần quần, dường như cửa tủ tròng tuy nhiên căng thẳng. Phần trên chỉ còn chiếc quần quần. Tôi buột miệng:

- Body em đẹp quá!

Nàng cười:

- Em biết anh nhắm mắt mà! Ai nhìn anh khen? Ngẩng nhìn gì không cớ!

Tôi cười, nắm lấy tay nàng kéo tôi.

- Em vào trong chút đã...

Phòng tắm nhỏ như phòng ngủ, tôi nghe tiếng nước chảy rì rào vọng ra. Tôi biết Lan Anh đang làm gì trong đó.

Lát sau, Lan Anh bước ra, nàng nắm lấy tay tôi rất tự nhiên. Tự nhiên như với chị em tôi suốt kiếp trước, giờ đây cũng vậy. Tôi xoay người qua ôm nàng. Lan Anh nói:

- Ôm thôi, “Ông K” đang làm gì khác nữa nghe...en!

Tôi hôn tóc nàng, Lan Anh nhích sát vào tôi. Tôi chạm ngón tay lên nhìn sâu vào mắt nàng. Bàn tay tôi bắt đầu tê tái, phiêu lơi, tham lam vô tận. Chỉ cần một ngón tay thôi, hai gò má mềm mại như bông. Dường như bàn tay tôi, làn da trắng mịn như tuyết, làn da trắng mịn như tuyết, nàng khẽ rùng mình xuyết xoa, bắt đầu ôm chặt lấy tôi. Chúng tôi quyện vào nhau.

Nhưng cánh cửa đóng nhưng trong bình đất trên bàn trang điểm lay động như hàng qua làn hơi máy sấm sét ra khỏi khung thoát trên tầng. Thở gian động lười.

Lan Anh ghé sát vào tôi, ôm lấy cổ tay tôi. Nàng thì thầm:

- Không sao, chạm tay ngày là thay đổi cuộc đời bạn ba mươi năm cô quên trong em. Em cảm ơn anh!

Tôi vội vã về vụ bắt đầu ngày trước mà vội vã nói:

- Đänh mänh säp đät cho chúng mình gäp nhau. Anh không ngä näi đau thäng và sä cô đäc trong đäi mình giä đây đäc xoa đäu tä bàn tay thän kä và täm lòng chân thät cäa em. Anh cảm än đänh mänh, cảm än em!

Lan Anh cúi đäu vào ngäc tôi, näng nän:

- Chúng ta đã cho nhau nhäng gì mà chúng ta täng chäng quên mät và bä thäi gian cäp đät trong quäng đäi đã qua. Sä äc mong khao khát trong nhäng ngày cô quänh đã đäc đäp bù. Giä đây chúng ta sä điäu nhau, đän đät nhau trên quäng đäng còn läi.

***

Sáng hôm sau, trên đäng vä, tôi thäm nghĩ, näi xa quê, sä đän đäc, cái ăn, cuäc säng ä quê ngä äi đã đầy đäa, häy điät biät bao tâm hän län thä xác ä nhäng ngä äi lâm vào hoàn cänh nhä tôi, nhä Lan Anh. Nhäng con ngä äi gäp nhiäu bät hänh trong đäi säng, trong tình nghĩa vä chäng, trong yêu đäng. Họ đã vì con cái, muän trän vän tình thäng cho con cái, phäi hy sinh, chäu ép mình, ä thân trong cuäc säng đän cäi, äm đäm. Và, tôi cũng cäm thông nhäng ngä äi lâm vào hoàn cänh nhä Lan Anh, nhä tôi khi có cä häi thì sän sàng buông trôi giây phút đä tìm läi cho mình mät chút häng vä yêu đäng đä đäp äng, quân bình thä xác.

Riêng väi tôi väi Lan Anh thì khác. Chúng tôi may män là con cái chúng tôi đäu cäm thông đäc sä cô đän cäa cha mä chúng - Nhät là, đäi väi hoàn cänh cäa Lan Anh, con näng, chúng đän Mä khi còn thä äu, nên chúng häp tiäp thu đäc cách säng cäa ngä äi bän xä tä thuä bé thä. Chúng nó thäy, hiäu và cäm thông đäc näi cô đän cäa mä mình. Chúng không có lòng ích kä, không muän giä mä mình làm chiäc bóng râm cho chúng, trong khi chúng nhä ngä äi khách lä hành sän sàng räi bä bät cä lúc nào đä tiäp täc con đäng chúng đang đi.

Nhäng đäa con cäa Lan Anh không nhä nhäng đäa con cäa nhäng ngä äi quä phä đã träng thành ä quê häng, đän Mä muän mäng. Nhäng ngä äi con näy, lòng ích kä luôn luôn bám sát chúng. Chúng không muän mä, cha xa räi chúng và không muän bóng dáng cäa bät cä ngä äi đàn ông, đàn bà nào chen vào trong tâm hän song thân chúng. Trong khi chúng vän biät, mät ngày không xa chúng vì vä, vì con, vì cuäc säng sän sàng bä mä läa cha đä đi đän phäng träi xa xôi. Họ cä tàn tä hän, đä cha mä già yäu säng âm thäm, cô quänh, länh läng, äm đäm nhä bóng ma träi trong viän đäng lão.

Đó là một trong những sự khác biệt giữa các nền văn minh và còn vô vàn những khác biệt nữa như ngôn ngữ, cách nhìn, thói quen, tình nghĩa, tình cảm giữa những con người cùng màu da, mái tóc. Tất cả, rồi đây tất cả sẽ ngăn cách, chia lìa một mất. Còn chẳng, chỉ là mái tóc quê hương rũ xuống màu da dân tộc.

Người đi trước có cái gì của người đi trước. Kẻ đi sau có cái gì, cái gì của kẻ đi sau. Tất cả đều giống nhau con dao hai lưỡi. Đàng nào, những kẻ xa lạ từ quê hương khác gì chiếc lá lìa cành, lìa quê hương bay. Chao bay trong không gian một mù vô định.

Nghĩ đến nay, tôi thấy lòng mình se thắt. Từ quê tôi, hỡi thiên sông núi quê hương tôi biệt chẳng, cảm thông chẳng những nỗi đau, những mất mát lìa quê hương của những đứa con xa lìa quê cha đất tổ?

Thái Quốc M&#u
Atlanta 24,12,1997